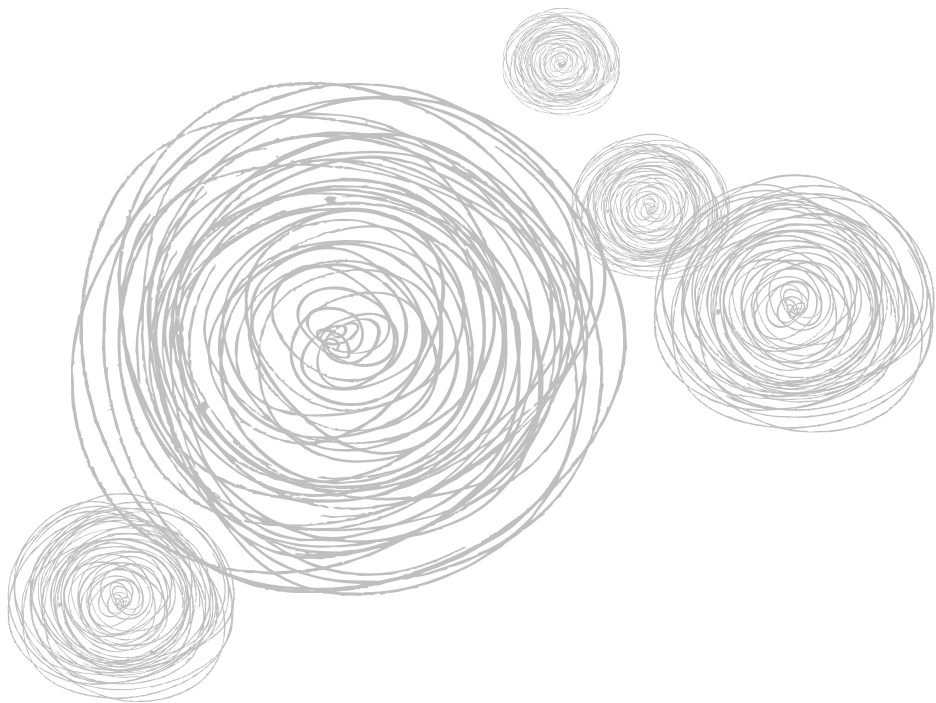

Daniela Bălinișteanu

FERICIRI NĂSCUTE ȘI NENĂSCUTE
mărturii despre viață

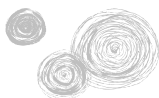
Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2013

Copilul este cea mai mare bucurie și cel mai frumos dar pe care ni-l oferă Dumnezeu. În timp ce multe dintre aceste bucurii nu sunt lăsate să se nască, oameni cu credință dreaptă își asumă viața și își poartă Crucea până la capăt. În această carte veți găsi mărturii ale unor mame care au trecut prin trauma avortului, ale unor oameni care știu ce înseamnă creșterea unui copil cu deficiențe sau a unui copil adoptat, sau care s-au sacrificat pentru binele pruncilor lor.

În scopul desăvârșirii lor sufletești, Dumnezeu a lăsat creștinilor nouă îndemnuri, sub formă de Fericiri. Acestea pot fi interpretate pentru fiecare acțiune a noastră, dar cum copiii ocupă un loc special în fața Lui, am rezervat aceste pagini celor care și-au arătat dragostea pentru Dumnezeu prin copiii lor.

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	9
<i>Viața cu opt copii: de la iubire la sacrificii și înapoi la iubire</i>	13
<i>Dincolo de mândrie și prejudecăți, viața fără numărul banilor și a copiilor</i>	19
<i>Testamentul unui copil condamnat la moarte</i>	27
<i>Povestea Anei</i>	33
<i>Viața din pânțele - un dar pe care nu trebuie să-l refuzăm</i>	41
<i>Fericiri nenăscute (I)</i>	47
<i>Părășiți de părinți, copiii au nevoie de a doua șansă</i>	49
<i>Transplant de mamă. Despre dragostea față de aproape și curajul de a trăi</i>	57
<i>Între tradiție și actualitate: familia perfectă și numărul ideal de copii</i>	63
<i>Fericiri nenăscute (II)</i>	69
<i>O casă plină de copii, o cameră plină de medalii și două inimi pline de iubire</i>	71
<i>Nașterea de prunci. Curaj, nebunie sau credință în Dumnezeu?</i>	79
<i>Povestea unui balon sau drumul dintre tinerețe și maturitate</i>	87
<i>Actrița Cristina Stamate: „Mi-au rămas în minte cuvintele că primul meu copil era băiat”</i>	93
<i>Fericiri nenăscute (III)</i>	99

Cuvânt înainte

Viața omului începe din momentul unirii dintre cele două celule. Acesta este un adevăr pe care Biserica îl propovăduiește dintru început. La fel spune și lumea științifică: „Dezvoltarea ființei umane începe prin fertilizare, un proces prin care spermatozoidul bărbatului și ovulul femeii se unesc și așa apare un nou organism”¹, iar cea juridică completează vocile apărătorilor vieții: „Viața este sau nu este. Este un fapt clar că viața fiecăruia este un proces continuu, ce începe la concepție și avansează în diverse stadii, până la moarte”².

De cealaltă parte a baricadei, tabăra *pro choice* declamă mai presus de toate dreptul femeii de a dispune de propriul ei corp, ca un drept fundamental (uitând însă că dreptul meu nu poate trece peste viața aproapelui).

Între aceste dispute *pro vita* și *pro choice*, viața își urmează cursul ei: oamenii se îndrăgostesc, se hotărăsc să meargă pe drumul vieții împreună, se căsătoresc. Apoi unii încep să plângă pentru că nu au copii, alții plâng pentru că au, alții plâng pentru că vor avea copii cu probleme, alții că au prea mulți sau alții că au prea puțini...

---

¹ Sadler T.V., *Langman's Medical Embryology*, 7th edition, Baltimore: Williams&Wilkins, 1995, p. 3.

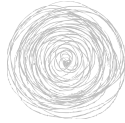
² Puppinc Gregor, *Abortion and the European Convention on Human Rights*, Plerin, Rouden Grafik, 2013, p. 26.

Mai sunt însă și oameni fericiți. Oameni care în necunoscutul vieții lor își trăiesc cu demnitate drumul Mântuirii, al lucrului făcut cum trebuie sau oameni care au puterea să se ridice atunci când cad și, din greșelile lor, au înțelepciunea să învețe pe alții să nu cadă și ei în prăpastia păcatului.

Mărturiile *pro vita* prezentate în cartea aceasta reprezintă efortul și pasiunea Danielei Bălinișteanu (asiduu voluntar *pro vita*, alături de mulți alți tineri entuziaști) de a prezenta astfel de oameni, de a arăta că în jurul nostru se întâmplă minuni, că viața este cel mai frumos dar oferit nouă de Bunul Dumnezeu, că ridicarea este posibilă, chiar și atunci când nu mai vezi nici o ieșire.

Toate mărturiile consemnate în prezentul volum se întâmplă aici și acum, în viața noastră, în zilele noastre, asemeni multor alte exemple pe care încă nu le știm, dar pe care, prin aceeași osârdie a ostenitorilor, vor ieși la iveală în volumele ce sperăm să fie editate în viitor.

Pr. Radu Brînză,
Coordonator Departament Pro Vita, Sectorul de Misiune,
Statistică și Prognoză Pastorală
al Arhiepiscopiei Iașilor

*„Fericiți cei săraci cu duhul,
că a lor este împărăția cerurilor.”*

(Matei 5, 3)

Viața cu opt copii: de la iubire la sacrificii și înapoi la iubire

„Mulți ne întrebă dacă nu ne este greu. Ba e greu. Noi i-am făcut pentru că ni i-a dat Dumnezeu, nu pentru că ne-am propus noi. Dacă au venit, au venit...”

De cele mai multe ori, când vorbim despre familiile cu mulți copii, vorbim și despre probleme sociale: părinți șomeri sau cu venituri foarte mici, cu un nivel scăzut de educație, care trăiesc în condiții inadecvate. Drept urmare, copiii nu pot decât visa la alternativa frumoasă, în care au hrană, îmbrăcăminte, educație și protecție, iar calvarul sărăciei este transmis din generație în generație, în aceleași spații mici și insalubre, fără nici o șansă de scăpare. Nici din partea statului, nici din partea societății. Iar singura lor salvare sunt ei înșiși, dacă au puterea să se ridice din necaz...

Dar sunt și excepții: familii pe care iubirea – unuia față de celălalt, față de Dumnezeu și față de copii – i-a

ajutat nu doar să supraviețuiască, ci și să prospere, să evolueze și să ofere urmașilor posibilitatea unui trai mai bun. Mihaela și Marius sunt doi părinți foarte realiști. Povestindu-ne despre aventura lor prin viață, la fiecare două fraze este pomenit cuvântul muncă. El lucrează în construcții de când s-au căsătorit, conștient fiind că, fără să învețe o meserie, nu se va descurca. „Aici, la noi, la țară, dacă nu muncești, nu ai din ce să trăiești. Trebuie să te scoli dimineața și să te întorci în casă seara târziu. Dacă îți place să dormi la amiază și să stai la umbră și cu sticla pe masă, nu faci nimic. Nu suntem nici noi ușă de biserică, dar trebuie multă muncă. Și dacă n-aș ști meseria pe care o știu, n-aș ieși la liman. Dacă aș fi cum sunt alții, care lucrează cu ziua și seara se duc și cheltuie banii, n-aș reuși să mă descurc. Cu punga strânsă și asta este”, ne-a mărturisit tatăl.

O viață de sacrificii și împliniri

Acesta a fost secretul lor: au muncit cot la cot, timp de 21 de ani de când sunt căsătoriți, și și-au dorit să fie fericiți, așa încât nu a lipsit niciodată înțelegerea între ei. Ei au opt copii și o mentalitate care le-a permis să ajungă la performanța asta. I-am întrebat și noi: de ce opt? De ce nu doar doi? De ce o duc atât de bine, comparativ cu alții? Și ne-au răspuns amândoi într-un glas: „Fiecare, cum e lăsat de la Dumnezeu!”. Fără judecată, fără răutate și fără invidie, ei s-au bucurat mereu de ce au avut.

Dar asta nu înseamnă că totul a mers ca pe roate. Dimpotrivă, au avut piedici în fața cărora mulți dintre

noi ar fi renunțat la luptă. Primul lor copil, Geanina, are 20 de ani și are întârziere severă mintală și semipareză dreaptă. La doar o lună de la naștere, o fetiță născută perfect sănătoasă, s-a intoxicat cu nitriți din apa pe care o folosise mama la prepararea laptelui. Concentrațiile masive de astfel de substanțe afectează pe termen lung evoluția psiho-motorie a copiilor intoxicați, iar fetița, fiind într-o stare foarte gravă, deși medicii i-au făcut tratamentul necesar, a rămas cu urmări foarte grave. „Ea s-a născut sănătoasă, cu nota 10. Am dus-o mai mult gata la spital, la trei săptămâni. Și atunci, la spital, nu știu

ce i-au făcut, ce s-a întâmplat, de a rămas cu semipareză. Și dacă a fost să fie așa, așa a rămas. Noi am făcut tot ce am putut pentru ea”, ne-a explicat mama. În urma accidentului, din fetița fără cusur, la care orice părinte visează, a rămas o ființă care nu a înțeles niciodată ce se întâmplă cu ea și în jurul ei. Primește încontinuu tratament pentru deficiențele psihice și, pe măsura ce înaintează în vârstă, e din ce în ce mai liniștită, din punct de vedere comportamental. Oricum la normal nu va mai reveni niciodată, iar sentimentele și tulburările sufletești prin care au trecut, numai părinții de copii cu deficiențe le pot cunoaște.

Dincolo de mândrie și prejudecăți, viața fără numărul banilor și a copiilor

Petru, mezinul
familiei, este
înconjurat zi de zi
de dragostea a
11 persoane, iar
părinții nu-și mai
imaginează viața
fără el.

De multe ori, ne punem întrebarea, mai ales dacă suntem părinți, de ce are nevoie un copil, ca să crească frumos? Bani, familie, lux, educație? Oare e bine să-i oferi ce ție ți-a lipsit în copilărie, sau e mai bine să crească și el cu lipsuri? Ar trebui să-l educăm strict, consecvent, sau să-i lăsăm libertatea să aleagă cum vrea să se comporte?

Petru are un anișor și este al zecelea copil în familia Boghian. S-a născut pe 21 iunie, o zi specială, pentru că și alți doi frați ai săi au venit pe lume în aceeași zi. E un copil curios, frumos peste măsură, care transmite incredibil de multă bucurie. Celor mai mari le face plăcere să se joace cu el și să aibă grijă de el, chiar dacă uneori mai fac năzdrăvănii și o supără pe mami. Petru e norocos,

pentru că s-a născut într-o familie în care este iubit și apreciat, o familie numeroasă, care ne demonstrează că se poate și reprezintă un exemplu pentru oricare dintre noi.

Părinții au fost binecuvântați cu cinci fete, după care au venit și cinci băieți. La cei 41 de ani ai săi, mama recunoaște că își mai pierde răbdarea cu năzdrăvanii mai mici, dar povestește, amuzată, cum ei fug în grădină de fiecare dată când fac câte o prostie. Și tatăl provine tot dintr-o familie numeroasă. Ne-a povestit că și el a crescut alături de 9 frați și a fost învățat de mic copil cu greul: „Eu am fost cel mai mic și am rămas în casa părintească, mi-a rămas ceva pământ, avem grădina, ne descurcăm, nu putem să ne plângem. Am avut și încă mai avem probleme, dar nu pot să zic că nu ne descurcăm, sunt alții care o duc mai rău decât noi. Avem și televizor, avem și un calculator pentru copii, pe care l-au primit de la școală, avem ce să le oferim, nu sunt chiar lipsiți de condiții”. Pe lângă copii, o mai au în grijă și pe mama lui, imobilizată la pat, cu probleme de sănătate.

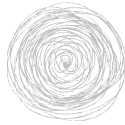
„Încă nu îți imaginezi cât de bogat ești!”

Ei sunt mulțumiți că toți copiii sunt sănătoși și nu au avut niciodată probleme cu ei. Mai mult decât atât, le aduc și multe satisfacții, pentru că sunt cuminiți, sunt elevi foarte buni, toți fiind premianți. Școlarii cei mai mici deja știau să citească și să socotească când s-au dus la școală, pentru că au prins de la cei mai mari. Iar părinții sunt foarte mândri de ei și sunt bucuroși că, în ciuda lipsurilor, sau poate tocmai mulțumită lor, copiii

sunt pe drumul cel bun în viață. „Nu-mi permit eu să-i cresc cum fac alții, să le dau de toate și să-i trimit de mici știu eu pe unde, dar de crescut, îi cresc cum trebuie. Am, de exemplu, nepoți și strănepoți, de la surorile mele, care sunt ținuți pe bani. Și nu-i bine, că banul îl strică pe copil. Am un frate care are trei copii și a fost plecat timp de 10 ani în Spania la muncă. Și au avut copiii tot ce au vrut și acum el se chinuie să-i îndrepte și îi este foarte greu. Nu vor să facă treabă, stau numai la calculator. Ceva, cât de puțin, trebuie să facă, nu cine știe ce, nu cum munceam noi când eram mici. Fiecare, după puterile lui mai face ceva trebușoară; nici cum arată pe la televizor, să-ți bați joc de ei, dar nici să stea degeaba”, ne-a explicat tatăl.

Când este vorba de familii numeroase, oamenii reacționează diferit. Cei care prețuiesc familia tradițională apreciază curajul sacrificiului pentru copii și încrederea în planurile lui Dumnezeu. Restul, stau deoparte și le judecă „nebunia” și „inconștiența”, fără a se gândi că de fapt ei reprezintă normalitatea creștină. Bineînțeles, vorbim despre familia ortodoxă, cu principii adevărate, nu despre cazurile, destul de numeroase din păcate, în care copiii se fac fără noimă, fără a reprezenta rodul dragostei dintre soț și soție. Revenind la familia noastră, părinții

*„Fericiti cei ce plâng,
că aceia se vor mângâia.”*

(Matei 5, 4)

Testamentul unui copil condamnat la moarte

**Maria Ecaterina
a fost un copil
minune, foarte
dorit, care a lăsat
în urmă multă
iubire.**

Când moare un copil, cu toții ne punem întrebarea „De ce?”, indiferent de gradul de rudenie, de credință sau de sensibilitatea sufletească. De ce trebuie să moară? Cu ce a greșit? Cum de lasă Dumnezeu să se întâmple așa ceva? De ce totul merge bine și la un moment dat, într-o clipă, bucuria dispare și sufletul explodează de durere? Zeci de astfel de întrebări apar într-o asemenea situație, însă nu există o explicație sau un răspuns rațional universal valabil, ci doar acțiuni divine, care diferă de la o situație la alta.

Nimic nu se compară cu suferința unei mame, atunci când își pierde copilul. La 30 de ani, Iulia își amintește cu dragoste și cu durere în același timp, de copilul pe care l-a pierdut în urmă cu șase ani. O fetiță minunată, a cărei privire inocentă dăinuie prin fotografiile păstrate de mama ei. Ochii mari, negri, nu spun nimic, nu cer

nimic, nu caută nimic, nu sunt curioși. Și tocmai asta este năucitor. Stai și te întrebi și tu „De ce?”.

„Nu pot să nu-mi amintesc... îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri...”

Iulia s-a căsătorit la 20 de ani și Dumnezeu a binecuvântat familia cu un băiețel frumos și sănătos. Între timp, soțul ei a devenit preot, iar la 24 de ani, Iulia a rămas însărcinată a doua oară. „A fost un copil foarte dorit, pentru că noi ne-am dorit mereu copii. Ziceam că până la 30 de ani o să avem 3-4 copii, să fie casa plină, să fie veselie mereu în casă, dar Dumnezeu ne-a rezervat, se pare, altceva”, povestește Iulia. Când era în luna a cincea de sarcină, medicul a descoperit că are un sindrom foarte rar, ce apare într-un caz la 30.000, numit Dandy-Walker, care afectează dezvoltarea creierului. Cu alte cuvinte, diagnosticul medicilor a condamnat acel copil la moarte, înainte de a se naște, iar pe părinți la o suferință fără sfârșit. „Nu pot să nu-mi amintesc... îmi amintesc ca și cum ar fi fost ieri... a fost practic un șoc mai mare atunci când am aflat, pentru că s-a văzut foarte bine. Pot să zic că a fost o foarte mare luptă sufletească și zbucium sufletesc și mii de întrebări: «De ce noi? De ce eu? De ce mie?» Bineînțeles, aveam «încurajări» din toate părțile să facem avort, pentru că eram prea tineri, aveam 24 de ani”, ne-a mărturisit Iulia.

A urmat o perioadă de nesiguranță, de gânduri și alegeri, de incertitudini pe toate planurile. Pe de o parte, era credința în Dumnezeu, pe cealaltă parte, presiunea celor din jur, de a nu naște un copil ce nu va fi niciodată

fericit. Conștiința păcatului i-a ajutat pe părinți să lupte cu ispita. „Am vorbit mereu cu Maica Domnului și cu Dumnezeu și îi întrebam mereu «De ce eu?». Pentru că am fost împotriva avortului mereu. Dar, la un moment dat, mi-am dat practic copilul în mâna lui Dumnezeu. Mă rugam și spuneam că, așa cum Sfinții Ioachim și Ana au dăruit-o pe Maica Domnului lui Dumnezeu, așa dăruiesc și eu acest copil. Și din clipa aia m-am liniștit, am căpătat o forță interioară, care nu era de la mine. Nu-mi amintesc pe cineva care să-mi spună: «Aduceți pe lume acest copil». Toți se gândeau la noi că eram foarte tineri și ne condamnăm pe viață, pentru că nimeni nu-mi spunea cât va trăi copilașul”, își amintește Iulia cu lacrimi în ochi și cu vocea tremurândă.

În acele clipe, Dumnezeu îți dă o putere foarte mare, dar doar dacă te lași în mâna Lui

Odată cu nașterea fetiței, lupta părinților abia a început. Totuși, cea mai mare dorință li s-a împlinit: să se nască Maria Ecaterina și să fie botezată. Prognosticul medicilor din timpul sarcinii a fost unul foarte trist: era aproape o certitudine faptul că ea nu se va putea mișca și nu va vedea. Cu sufletul îndurerat, Iulia își mai amintește doar lucrurile frumoase din acea perioadă, cu toate că șase luni de zile, cât a luptat Maria să rămână în viață, a stat mai mult prin spitale: „Acum nu-mi amintesc lucrurile grele. Două luni de zile am alăptat-o, am văzut-o gângurind, am văzut-o jucându-se cu frățiorul ei cât de cât, recunoscându-ne vocea, chipurile. Chiar dacă, teoretic, acest sindrom nu-i permite să facă

Povestea Anei

**Ana este dovada vie
a iubirii lui
Dumnezeu, dincolo
de diagnostice și
statistici medicale.**

Din când în când, Dumnezeu ne mai dă câte o lecție. Nu ca să ne arate cât de mare este El, nici ca să ne lase să suferim, ci ca să ne dăm seama cât de puternici suntem noi. Omul modern se îndoiește de absolut orice normă și tradiție și, într-o lume a vitezei și a instabilității, rareori reușește să-și asume conștient libertatea care îi este dată.

Uciderea pruncilor este una dintre libertățile oferite legal oamenilor din aproape orice colț al lumii. Această problemă are mari implicații morale și religioase și, fără a mai face o dezbateră științifică, socială și teologică, putem concluziona că părerile sunt împărțite între cei care consideră că absolut nici un motiv nu este destul de întemeiat pentru a ucide un copil și cei pentru care orice decizie are circumstanțe atenuante.

Povestea Anei începe în urmă cu 10 ani și este un exemplu viu al iubirii părinților pentru Dumnezeu și a dragostei Lui față de oameni. În vara anului 2013, părintele Ștefan era în concediu, împreună cu soția Lidia și cei trei copii ai lor. „Știam că soția, preoteasa Lidia, are probleme de sănătate prin expunerea la soare, de aceea a evitat aceasta, pe cât posibil. Cu toate acestea, a început să se simtă rău și tot mai rău din zi în zi, încât a trebuit să întrerupem concediul și să ne întoarcem acasă mai devreme decât programasem”, ne-a povestit părintele. La revenirea în Iași, au urmat investigațiile medicale firești, la Spitalul Clinic de Urgențe, iar rezultatele au fost foarte clare: hepatita C, o boală infecțioasă care afectează ficatul. Au urmat alte serii de analize, radiografii și tratamente medicamentoase și nici vorbă de ameliorarea stării de sănătate.

Încurcate sunt căile Domnului...

După vizite pe la numeroși medici și pe la diferite spitale, au ajuns la Maternitatea Cuza Vodă, unde medicul de la secția de ginecologie i-a dat vestea: este însărcinată. Trecuseră 14 ani de la ultima naștere. „Am arătat ginecologului analizele, precum și tratamentul făcut anterior, la care doctorul ne spune că datorită virusului hepatic C, a razelor la care a fost expusă mama, precum și a medicamentelor luate, contraindicate sarcinii, este imposibil ca sarcina să fie dusă până la capăt; în caz contrar se va naște un copil cu handicap, cu probleme grave de sănătate, încât vom avea de chinuit toată viața noastră”, ne-a mărturisit părintele Ștefan.

Avortul terapeutic este indicat de medici atunci când fătul are anomalii fizice severe sau risc de retardare mintală. Din punct de vedere legal, avortul terapeutic este permis pe parcursul primelor 24 de săptămâni de sarcină. Medicii recomandă avortul, în general, în astfel de cazuri, pentru a-i feri pe copil și pe părinți de chinul prin care vor trece o viață întreagă.

Învățătura creștină ne arată că omul este om din momentul concepției. Însă, în libertatea lor, „adulții” aleg ce se întâmplă cu ființa nenăscută, dacă merită sau nu să trăiască. Știința și

militanții pro avort promovează ideea falsă de „ghem de celule”, probabil pentru a mai salva din conștiința celor care fac avort, deopotrivă medici și mame. La opt săptămâni, fătul deja se mișcă, dar nu poate fi simțit de mamă, pentru că este prea mic. La 12 săptămâni, apar reflexele, membrele fiind deja formate. La 24 de săptămâni copilul poate sughița și își poate suge degetul. La opt săptămâni cele mai multe mămici care nu-și doresc sarcina, merg la controlul ginecologic. La 12 săptămâni, mama încă mai poate solicita un avort, fără a avea vreun motiv întemeiat. La 24 de săptămâni, copilul care are anomalii sau malformații de orice fel poate fi omorât. Atât de simplu stau lucrurile.